

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyň **a) A. S., b) nezl. E. S.**, zastoupené matkou – žalobkyní ad a) jako zákonnou zástupkyní, obě zastoupené JUDr. Evou Poláčkovou, advokátkou se sídlem Starobrněnská 13, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2005, čj. OAM-879/VL-10-P17-R2-2003, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 55 Az 105/2005, o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2006, č. j. 55 Az 105/2005 - 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky JUDr. Evy Poláčkové **se určuje** částkou 9424,80 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelky“) brojí včasnou kasační stížností proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2006, č. j. 55 Az 105/2005 - 34, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2005, čj. OAM-879/VL-10-P17-R2-2003. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovatelkám udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a nebyla na ně vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje

vlastní zájmy stěžovatelek. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Pokud jde o tvrzení žalobkyň, že se žalovaný ani soud dostatečně nevypořádali s rozhodnutím o neudělení humanitárního azylu, lze odkázat na celou řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jež se vypořádala s nenárokovostí azylu podle § 14 zákona o azylu i s tím, že soudní přezkum rozhodnutí podle § 14 zákona o azylu je přezkumem správního uvážení. Z těchto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je možné jmenovat např. rozsudek ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, www.nssoud.cz. Ohledně přesvědčení stěžovatelek, že v jejich případě bylo provedeno nesprávné posouzení pojmu „sociální skupina“, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že výklad tohoto pojmu byl proveden např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60, publikovaném pod č. 364/2004 Sb. NSS; v rozsudku ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004 - 67, www.nssoud.cz, se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil k tvrzené příslušnosti k „sociální skupině žen pronásledovaných ze strany manželů či partnerů“. Pokud jde o námitku stěžovatelek, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné, lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 Azs 23/2006 - 40, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelek. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Stěžovatelkám byla pro toto řízení před soudem ustanovena soudem zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 7920 Kč za čtyři úkony právní služby po 1680 Kč spočívající v první poradě se dvěma klientkami včetně převzetí a přípravy zastoupení a v doplnění kasační stížnosti jménem dvou stěžovatelek ze dne 9. 11. 2006 [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], a dále 4 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměnu za úkon právní služby spočívající ve studiu spisu soud nepřiznal, neboť je již zahrnuta v úkonu právní služby „první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení“. Pokud jde o to, že zástupkyně stěžovatelek převzala zastoupení až v řízení o kasační stížnosti, je třeba poukázat na skutečnost, že v případě, že by advokátka zastupovala stěžovatelky již v žalobním řízení, nebyla by v řízení o kasační stížnosti již opětovně honorována za úkon právní služby spočívající

v první poradě s klientkami včetně převzetí a přípravy zastoupení. Celkem tedy odměna advokátky činí 7920 Kč. Protože advokátka soudu doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 1504,80 Kč; odměna advokáta navýšená o daň tedy činí 9424,80 Kč. Zástupkyni žalobkyně se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 9424,80 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

